

Cuvânt înainte

În momentul scrierii volumului de versuri Delirium Tremens, autorul Ionuț Caragea împlinește... câteva clipe de atestare documentară pe tărâmul atât de fertil al poeziei românești și, de ce nu, planetare.

Poetul Ionuț Caragea nu se sprijină pe resentimente și nu acceptă reconcilieri nici cu obiectivismul și nici cu subiectivismul în care se încadrează atât omul-poet cât și creația sa. Productul autorului, liric și filozofic prin excelență, se dezvăluie ca o revanșă împotriva unei tragedii. Dar este poetul victima unei epoci tragice? Firește că... nu! Spirit investigator, Ionuț Caragea și-a improvizat în sfera respirației sale o dramă proprie pentru a-și motiva folosirea benefică a laserului minții și a condeiului-stilizator.

Gândirea sa oximoronică manevrează noțiunile de spațiu și timp într-o lume imaginară, plină de substanță ideologică. Polarizarea atitudinilor lirice se distinge și, în același timp, se integrează armonios în subiectele abordate, concomitent cu inerția în urma căreia poetul ajunge la un deznodământ implacabil. Dar care ar fi jaloanele și punctele de sprijin ale tânărului creator?

În prima parte a volumului, răspunsul este evident și evocator: plecarea în autoexilare, dorul de Mamă, de Țară,

de Marea Neagră și de iubirea pe care a gustat-o, dar numai pentru un scurt anotimp.

În cea de-a doua parte, autorul își invocă celălalt eu, delirul său fiind totuși controlat de meditația poetică. Nu de puține ori inflexiunile morbide în care autorul evadează gnostic ne introduc într-o lume apocaliptic-sentimentală în care demonii fac pact pentru a-l ucide pe Mesia. Autorul este un justițiar de modă veche, un clasic renăscut, apelând însă la cutia de rezonanță a cuvintelor moderne. Să fie acesta un prim pas spre un nou curent literar?

Tânărul poet își va trece în curând în palmares cea de-a treizeci și doua primăvară. Chiar dacă Ionuț Caragea este în general un veșnic protestatar al cetății, el își iubește Țara, dar totuși a lăsat-o departe – cognoscibilitatea. S-a contrariat bărbătește cu tatăl său, dar îl canonizează prin Ochii albaștri de metil. La vremea ghidușilor, și-a amărât măicuța, dar acum o divinizează și o strigă prin poemele atât de diferite tematic. Idila sa nu a dus la întemeierea unei familii, dar Alexandra îi mai bântuie încă visele și poemele.

Fire intuitivă, priceput cititor în palmă a tainelor lumii, poetul se răsfăță uneori, dar o face într-un mod controlat, dirijat, folosind un limbaj liric, sportiv și filozofic, jonglând cu noțiuni și subiecte spontane având uneori caracter de unicat. Unele dintre poeme poartă tehnici abracadabrante, dar halandalismele folosite îmbină noi structuri poetice care dau versurilor muzicalitate și sensuri noi. De la poezia limpede care este Inel de logodnă, poetul evadează în sonoritatea uneltelor personale, epatând prin jocurile de cuvinte din Visul unui eunuc sau în palimpsestul biblic Iubita mea, Eva, pe care-am cunoscut-o astă-toamnă.

Ionuț Caragea este un veșnic adorator și protector al femeii în poezia Femeia doarme, un Îndrăgostit de cursă lungă care trebuie să plătească tribut credinței sale prin suferință. De fapt acesta este secretul imortalității poetice, dragostea ce naște suferință, poezia ce o transcende, calea spre adevărata fericire, desăvârșirea umană și reînțoarcerea în eternul magnific al făuritorului celest fiind un pansament pus pe rănilor sufletești de la miezul nopții.

La acest început de mileniu, Caragea Ionuț vrăjește destinul irefutabil, refugiindu-se în extaticul unei imaginații ficțional-onirice bazate însă pe un postament sentimental-ideologic real. Va reuși acest prestidigitator să dea Pământul înapoi un minut, sau va rămâne în orfelinatul celest alături de iubita sa marțiană? Va sălășlui pe tărâmul viguros al morții, exilat în camera obscură a necunoscutului? Răspunsul este, evident, că numai Dumnezeu este atoateștiutor, dar autorul a găsit o soluție și la această problemă:

Eu ² = Dumnezeu.

În fond, asta înseamnă să fii cu adevărat Poet.

George Filip
mai 2006, Montréal